

Sygn. akt **II Kp 236/15**

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Siedlcach II Wydział Karny

Przewodniczący – Sędzia SR Urszula Karasek

Protokolant st. sek. sąd. Dorota Karczewska

przy udziale Prokuratora –

po rozpoznaniu zażalenia adw. S. R. pełnomocnika S. L. (1) i K. L. na postanowienie Prokuratora Rejonowego w (...)z dnia 22 czerwca 2015 r. w przedmiocie umorzenia dochodzenia w sprawie 1 DS 700/15/D

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia:

zażalenia nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2015 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w (...) umorzył dochodzenie w sprawie zaistniałego w styczniu 2014 r. w S. w woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzenia K. L. oraz S. L. (2)(...)do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w związku z przekazaniem przez w/wymienionych kwoty 30.000 złotych dla M. Ś. w zamian za otrzymane perfumy różnych marek, które miały pochodzić z czynu zabronionego, to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 kk – wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk)

W ustawowym terminie powyższe orzeczenie zostało zaskarżone przez adw. S. R. pełnomocnika S. i K. L.. Zarzucił on zaskarżonemu orzeczeniu obrazę prawa materialnego poprzez niezasadne umorzenie postępowania wobec stwierdzenia, że „czyn z art. 286 § 1 kk nie zawiera znamion czynu zabronionego w sytuacji, gdy zamiar pokrzywdzenia pokrzywdzonych jest dla pokrzywdzonych oczywisty”. W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Prokuratorowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, a w konsekwencji do skierowania do Sądu aktu oskarżenia.

Pismem procesowym złożonym na posiedzeniu pełnomocnik wskazał w jakim celu ma zostać dokonane przekazanie sprawy Prokuraturze do dalszego prowadzenia.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie.

Po analizie wniesionego środka odwoławczego, jego uzupełnienia, a także zebranego materiału dowodowego, należy przychylić się do merytorycznej decyzji prowadzącego postępowanie przygotowawcze. Sąd uznał ją za zgodną zarówno co do stanu faktycznego, jak i prawnego.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że: „Przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Przypisanie przestępstwa z art. 286 § 1 wiąże się z

wykazaniem, że sprawca obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby oraz to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem” – zob. postanowienie SN z 4 stycznia 2011 r., III KK 181/10 (OSNKW 2011, nr 3, poz. 27).

Nie ulega wątpliwości, że K. L. i A. Ś. przedsięwzięli kroki do rozpoczęcia działalności gospodarczej pod agendą spółki z o.o. i w tym celu min. zawierali umowę najmu, rozpoczęli remont lokalu, wszczęli procedury administracyjne niezbędne do prowadzenia lokalu. To właśnie brak formalny wniosku skierowanego do Urzędu Miasta, czy rozwiązanie umowy najmu spowodowało zakończenie powyżej wspomnianej działalności. Wcześniej w jej ramach K. L. odebrał od współnika perfumy na kwotę jak sam określił ok. 25.000,00 zł z czego ponad połowa została sprzedana, zaś pozostała część miała zostać przekazana K. S..

W tej sytuacji podstawowym kryterium rozgraniczenia oszustwa od niewywiązania się z zobowiązania o charakterze cywilnoprawnym jest wykazanie, że w chwili zawierania zobowiązania (umowy) sprawca działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to jest dążył do uzyskania świadczenia poprzez wprowadzenie w błąd lub wyzyskanie błędu co do okoliczności mających znaczenie dla zawarcia umowy, mając świadomość, że gdyby druga strona umowy знаła rzeczywisty stan, nie zawarłaby umowy lub nie zawarłaby jej na tych warunkach, na jakich została zawarta. Całość materiału dowodowego nie dostarczyła ku temu przesłanek. Tym samym samo stwierdzenie skarżącego, iż „zamiar pokrzywdzenia pokrzywdzonych jest dla pokrzywdzonych oczywisty” nie jest wystarczający. Istnienia konkretnego zamiaru po stronie M. Ś., czy A. Ś. nie wykażą wnioski skarżącego zawarte w piśmie procesowym złożonym na posiedzeniu.

Organa ścigania oraz organa karnego wymiaru sprawiedliwości w tej konkretnej sprawie, nie mają podstaw do interwencji w dziedzinę zastrzeżoną dla innych podmiotów prawa, gdzie i przy wykorzystaniu wiedzy biegłego z zakresu handlu kosmetykami można będzie dochodzić ewentualnych roszczeń związanych ze wzajemnymi rozliczeniami.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 437 § 1 kpk, orzekł jak w sentencji postanowienia.